

Бръмчатъ унило тетевитѣ,
Пищятъ по въздуха стрѣлитѣ,
Ножовѣтѣ навредѣ лѣщятѣ,
Тѣла човѣшки тѣ сѣчатѣ.

Прѣхтението на конетѣ
И трѣскѣтъ на щитовѣтѣ
Разнасятѣ се далечѣ въ лѣса
И си възврѣщатѣ пакѣ гласа.

Въздишания се тежки вдигатѣ,
До сини небеса достигатѣ,
Земята силно се люлѣй,
Кръвѣта човѣшка все се лѣй.

Най-сетнѣ падна на земята
На византийцитѣ войската,
И клюмпа вирнатиятъ досѣ
Като трѣва по сѣвнокосѣ.

Самси Никифорѣ тука загина
Сѣ въртоглавата си дружина,
Сѣ всичкитѣ си голѣмци
И сѣ придворнитѣ скопци.

Сѣ сърдечна радостѣ Грѣмѣ погледна
На тази кървава побѣда;
Хвала въздаде сѣ викове,
На българскитѣ богове.

А на Никифора главата
Като улови за косата,
Погледа и се причерви,
Душата му се разгнѣви.